

povzdignil. — Sv. Oče so na novo izrekli, da je sprava z apost. stolom in Italijo samo mogoča, če jim vrne poprejšnje dežele. Tega pa se brani na vse kripnje sedanja vlada. — Na otoku Kreta vre čedalje huje med kristijanskim ljudstvom in Turki se bojé nove ustaje, toda nič se ne stori, da se odpravijo stari neredi. — Iz Brazilije pride sedaj tamošnji cesar, Don Pietro, v Evropo. Kaj ga pelja sem v stari svet, ni znano.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurski župnik.

(Dalje.)

Da si je bil župnik Peyramale blagega srca, je vendar tudi bil oster, če je trebalo, in totí usmiljeni duhovnik je bil časih prav železue volje. Posebno tega ni mogel prenašati, da bi njegovi župljani po nedeljah hlapčevska dela opravljali in den Gospodov oskrunjali. Možko se je vojskoval, dokler stare razvade ni odpravil. Se zdaj se tisti ljudje spominjajo, kako se je njihov župnik po nedeljah kedar bodi v turen zmuznil ter skozi line polukal, če bi se kdo podstopil na polji delati.

Neko nedeljo zapazi iz turna kmeta, ki je ravno začel snopje nalagati. Kakor bi ga zaneslo, je župnik bil na njivi in že je stal pred kmetom, ki je bil bogatin tistega kraja. Izgovora ni bilo, ker nebo je bilo čisto, kakor ribje oko, nobene meglice ni bilo zaslediti na nebeškem oboku.

Kmet je bil ravno že voz snopja naložil ter je pognal konje, da ga zapelje na škedenj. Peyramale zakliče: „Kam pa peljate, če smem prašati?“

„Kar smo našeli, spravljam domú, gospod župnik.“ „In danes, ko je nedelja?“ „Saj veste, gospod župnik, da slučajno tudi v nedeljo svobodno delamo.“ „Ljubi prijatelj, to je že res, ako je huda sila, in če gospod župnik dopustijo. Ako tedaj menite, da je danes taka turska sila za vaše snopje, bom pa vam ga jaz pomagal spraviti.“

Kmet belo gleda in ne vé, katero bi zinil. Med tem pa je župnik že zlezel na voz in je spretno, kakor bi to že stokrat delal, začel snopje raz voza na njivo metati.

Kmet se na bičnjak naslanja in gleda, kar se godi, a potem skesan reče: „Že dobro, gospod župnik, razumim vas; dovolite, da jaz dogotovim, kar ste vi začeli. Obljubim vam, da me v nedeljo ne boste več na polju našli.“

„Prav tako, ljubi prijatelj, odgovori duhovnik; toda vi ste danes Gospodu dan ukrali, treba mu ga je povrniti. V vaši občini je siromak, kateremu se jako trda godi. Čujte le, bi-li mu vi ne podarili snopa?“ „Gospod, ne samo enega, ampak štiri naj ima!“

Zdaj kmet sam sebe naloži ter se pelje domú; svoje žive dni se ni tako težko nabasal kakor danes. Pojdoč je trikrat bič zgubil, ker celo je bil zamišljen. Ko se po vesi pelje, se nikamor ne ogleda, ampak tako zvesto je na cesto gledal, da bi iglo našel, če bi jo kdo zgubil bil.

Odslej pa v tisti fari po nedeljah nikdo več ni delal.

Leta 1851 so župnika Peyramaleja poklicali za domačega kaplana civilne in vojaške bolnišnice v Tarbes. To je bila velika žalost za celo faro; skoro vsi župljani so ga spremljali do konca fare. Še dandanešnji, ko je že trideset let minilo, še starši otrokom svojim rajtajo, kako težko so se ločili od svojega preljubega pastirja. Tujcem še radi kažejo vino-grad, katerega je Peyramale s svojimi rokami zasadi, in veliko drevo, pod katerim si je rad počival in brevir molil.

Kako je bil na kmetih izgleden župnik, tako je bil zdaj v bolnišnici iskren dušni pastir. Za vsakega je imel prijazno besedo, ki je bolenika hladila, kakor da bi mu usmiljeni Samarijan olja v rane vlival, vsakemu je vedel kako malo željo izpolniti, in precej so se boleniki svojega novega pastirja tako obvezali, da bi ne mogli več brez njega biti. Njegova beseda je bila tehtna in živa, boleniki se nikdar niso navoljili ga poslušati. Časih so ga vojaki veseli obstopili in kakor stari kaprol je med njimi komandiral, in jim je pravil ne sicer o posvetnih, pač pa o duhovnih bojih. Vojakom se je prikupila njegova visoka postava, njegovo možko srce in priprosto njegovo obnašanje.

(Dalje prih.)

Smešnica 27. Pri neki hiši družina ni imela posebno dobre hrane, gospodar pa je rad videl, če je dobil kaj boljšega za navrzek. Ko si torej enkrat zalaga usta z mastnimi žganci, pride hlapec v hišo, ne vé se, ali že navlašč ali po naključju. Brž mu vdari mašča z žgancev v nos, zato pa tudi kmalu reče: „Oče, naša prasica ima 13 praset ali eno nič ne sesa.“ „No“, vpraša gospodar, „kaj pa tedaj dela?“ — „Gleda, oče! gleda, kakor sedaj-le jaz“, je odgovor hlapca.

Razne stvari.

(Podpora.) Požarni brambi na Spodnji Polskavi je svitli cesar 100 glđ. podpore odločil iz lastne blagajne.

(Volilcem.) V dan volitve dne 13. jul. zberó se volilni možje eno uro pred volitvijo v „Narodnem domu“ na Ptuj. Kedaj pa se začne volitev, to pové listek, ki jim ga pošlje c. kr. okr. glavarstvo na dom. Zberó pa se naj volilci za to, da se dogovorijo, koga bode voliti v volilno komisijo.

(Zabavni izlet.) Slovanska čitalnica v Mariboru priredi v nedeljo dne 10. julija svojim udom veselico v Rušah v hiši gosp. A. Muleta. Odhod je iz Maribora popoldne ob 3. uri, ob 1/2 6. uri pa se v Rušah prične koncert s petjem in godbo c. kr. 47. pešpolka.

(Zrelostna izkušinja.) Na c. kr. višji gimnaziji v Mariboru vršile so se zrelostne izkušnje od dne 2. do 5. julija. Podvrglo se ji je v vsem 20 učencev. Izmed njih je eden odstopil med izkušnjo, drugi pa so jo dostali, trije z odliko.

(Nova pošta.) Na Faalu ob Koroški železnici začne se s 15. jul. nova c. kr. pošta. Z njo bode združena nabiralnica c. kr. poštnih hranilnice.

(„Bela žena.“) V Begunjah na Gorenjskem je dne 29. junija umrla Ana Lasbacher, doma iz St. Jurija na Ščavnici. Poprej je bila več let v Celju. Bolnikom je bila ranjca ljubeznjiva strežnica, v lastni bolezni pa izgled potrpežljivosti. Naj počiva v miru!

(Novi sejmi.) Celje ima poslej tri večje sejme, v soboto po sredpostni sredi, na dan sv. Uršule dne 21. oktobra in dne 30. novembra. Na le-téh je živinski in kramarski sejem, dne 1. maja, 15. junija, 10. in 28. avgusta bode pa samo živinski sejem.

(„Angeljček.“) Velik prijatelj otrok, č. g. Anton Kržič, kateket na nunskih šolah v Ljubljani, skrbi kaj lepo za dušni kruh učencev in učenk. Ravno sedaj jim je priskrbel 2. zvezek „angeljčka“, bukvic, ki imajo prelepo berilo za pridne otroke. Cena je zvezku samo 12 kr.

(Črn duhovnik.) Na Slatini biva sedaj msg. Fr. Segaro, apost. vikar v srednji Afriki. Z njim je ondi tudi mlad zamorec — črni duhovnik. Le-ta je seveda za ondašnje ljudi redka prikazen in je torej kapelica polna ljudi, kedar bere sv. mešo črni duhovnik.

(Pobožno volilo.) Č. g. Mart. Grobelnik, nedavno v Belih vodah umrl župnik, je sporočil 100 gld. za dekliško šolo šolskih sester v Celju. Ljubi Bog povrni blagemu dobrotniku obilnokrat ta lepi dar na korist naši slovenski mladini!

(Smrtna kosa.) Umrl je g. Fr. Skrlec, c. kr. poštnar in trgovec pri sv. Tomažu pri Veliki nedelji, dne 29. junija 1887. Ranji bil je podjeten mož in si je za svoj kraj veliko zaslugo pridobil s tem, da je postavil, oziroma vodil delo pri veliki cesti od Ormoža k sv. Tomažu.

(Učiteljsko slovstvo.) „Pedagogiško društvo v Krškem je ravnokar izdalo in založilo „Pedagogiški letnik“, obsežajoč „Občno vzgojeslovje“ (po dr. Jos. Mihi poslovenil Fr. Gabršek), „Pouk o črtežih“ s podobami II. del (Jos. Bezljaj) in razne pedagogično-didaktične

spise. Cena knjigi je za neude 1 fl. 40 kr. (po pošti 5 kr. več). Poleg tega so se izdali posebni odtisi „Občnega vzgojeslovja“ (cena 80 kr.) in „Pouka o črtežih“ (cena 30 kr.); po pošti 5 kr. več. Ker so te knjige prve v tej stroki, nadejati se je obile naročbe. — Denar naj se pošilja odboru „Pedagogiškega društva“ v Krškem.

(Kukavica.) „Deutsche Wacht“ nam kaže na „Slovenca“ z dne 30. junija, češ, da le-ta hvali doslenji okr. odbor na Ptuj, mi pa mu ne vemo zadosti graje. Lisica se v tem dela, kakor bi ne znala, da je lahko tudi na Ptuj kje kaka kukavica, ki zanese svoje jajce o potrebi v tuje gnezdo. Uredništvo „Slovenca“ pa je gotovo debelo gledalo na onega spačka v svojih predalih, brž ko mu je „D. W.“ s svojo opazko oči odprla.

(Tatovi.) Dne 16. junija so nepoznani tatje strli v hišo Terezije Jurše v Pustokah, Zibiške župnije, ter ji pobrali denar, oblačila in več drugih reči. Par dni poprej pa so bili vlomili pri Francu Sovincu v Mestiji. Podoba je, da so bili tu in tam isti lopovi.

(Ženska jeza.) Pankr. Krivec, posestnik v Zibiki, je tožil svojo svakinjo, ker si je lastila kos njegovega zemljišča in je pravdo dobil. Na to pa ga napade svakinja, njena mati in 2 sestre na polju ter ga obdeluje teh čvetero žensk s koli tako, da bode nesrečnež težko ozdravel.

(Slovensko slovstvo.) „Stritarja zbranih spisov“ so sedaj že prvi trije zvezki izšli v tiskarni Ig. pl. Kleinmayrja in Ferd. Bamberga v Ljubljani. Lična oblika jih priporoča in stane snopič (40 str.) po 25 kr.

(Neusmiljena mati.) M. Schofhalter, viničarica v Dežnem, se je na svoje 2 leti staro dete jezila ter je tako grdo z njim ravnala, da je revše vsled tega umrlo. Nesrečno žensko so zaprli.

(Požar.) Pri A. Anderluhu, posestniku v Lembergu, je letos že v tretje bilo jelo goreti, vse kratki pa so še ogenj rano zapazili ter ga tako še brez večje škode vdušili. Ognja je skoraj gotovo kriva zlobna roka, doslej pa ji še menda niso na sledu.

(Pomiloščenje.) A. Gršaku in Tereziji Malus se je smrtna kazen odpustila in 20 let ječe naložilo.

Loterijne številke:

V Lincu 2. julija 1887:	68, 85, 23, 24, 27
V Trstu „ „	15, 9, 47, 13, 38

Poslano.

V lekarni pri „Zamorcu“

na Dunaju, Tuchlauben 27

se dobijo vse zdravilne specialitete in zdravila vsaki dan po pošti.